

SOTURI- KISSAT

AURINGON POLKU

KLAANIEN SYNTY

1

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #1: THE SUN TRAIL

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #1: THE SUN TRAIL

Text copyright © Working Partners Limited 2013

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2019

ISBN 978-951-0-49659-6

Painettu EU:ssa

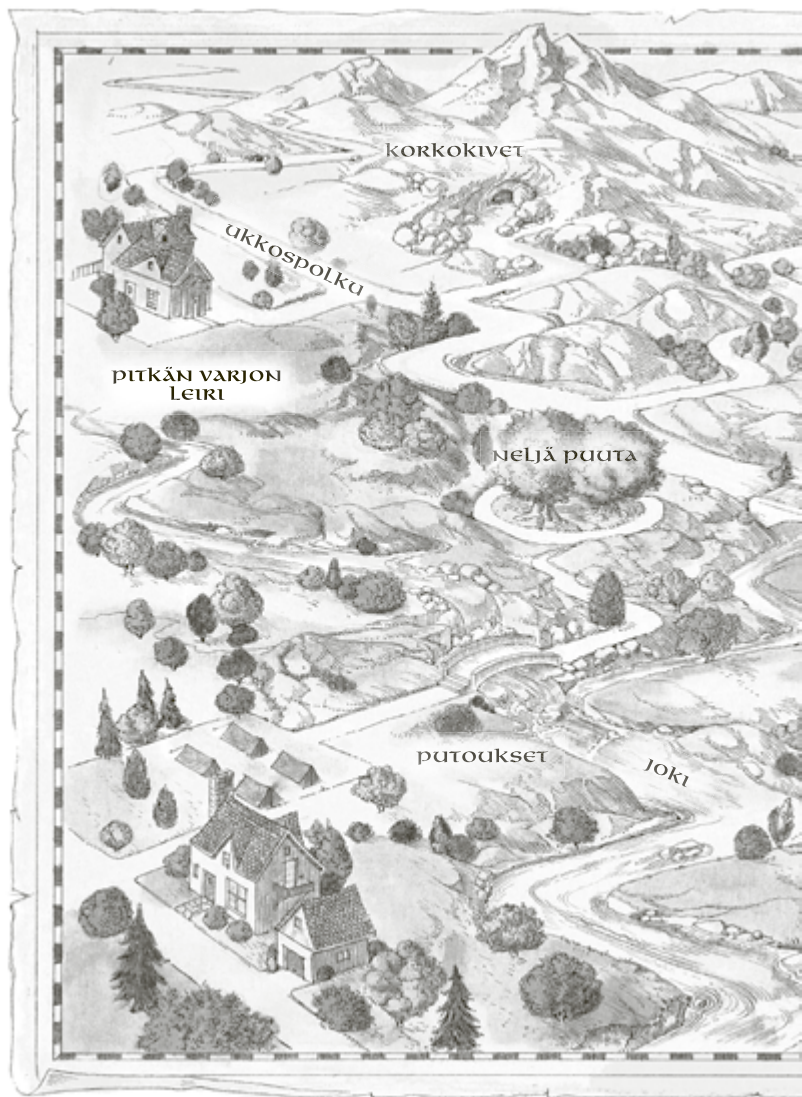
*Akbarille: Ole rohkea ja elä unelmaa ja tule
sellaiseksi taiteilijaksi kuin olet aina halunnut olla.*

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

VUORTEN KISSAT

- Heimon tietäjä TERÄVISTÄ KIVISTÄ NÄKIJÄ (KIVISTÄNÄKIJÄ) –
vanha valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät
- HILJAINEN SADE – täplikäs harmaa naaras
- HARMAA SIIPI – sileäkarvainen tummanharmaa kolli,
jolla on kullanväriset silmät
- KIRKAS TAIVAS – vaaleanharmaa kolli, jolla on siniset
silmät
- VALOISA VIRTÄ – ruskeavalkoinen raidallinen naaras
- VARJOISA SAMMAL – mustavalkoinen kolli, jolla on
tummanvihreät silmät
- PITKÄ VARJO – musta, paksuturkkinen naaras, jolla on
vihreät silmät
- KIRJAVA KARVA – siro kilpikonnakuviainen naaras, jolla
on kullanväriset silmät
- LAONNUT KUKKA – ruskea raidallinen naaras, jolla on
siniset silmät
- KILPIKONNAN HÄNTÄ – kilpikonnakuviainen naaras, jolla
on vihreät silmät
- KUUN VARJO – musta kolli
- KASTEINEN LEHTI – kilpikonnakuviainen naaras
- KIERO OKSA – ruskea kolli
- SÄRKYNYT JÄÄ – harmaavalkoinen kolli, jolla on vihreät
silmät
- PIILVEN TÄPLÄ – pitkäkarvainen musta kolli, jolla on
valkoiset korvat, valkoinen rinta ja kaksi valkoista
kämpälää
- KIVEN LAULU – tummanharmaa raidallinen kolli
- ONTTO PUU – ruskea raidallinen naaras
- VIKKELÄ VESI – harmaavalkoinen naaras

HAUKAN KIITO – oranssi raidallinen naaras
PUTOAVA HÖYHEN – nuori valkoinen naaras
NAAKAN HUUTO – nuori musta kolli
RANKKA RAEKUURO – tummanharmaa kolli
UTUINEN VESI – hyvin vanha harmaa naaras, jolla on
hailakansiniset silmät
LEIJONAN KARJAISU – hyvin vanha kullanruskea
raidallinen kolli
HOPEINEN KUURA – vanha harmaavalkoinen naaras
VALKEA JÄNIS – vanha valkoinen naaras
RÄPYTTÄVÄ LINTU – pikkuinen ruskea naaras
ROSOINEN HUIPPU – harmaa raidallinen kolli, jolla on
siniset silmät

korkokivet

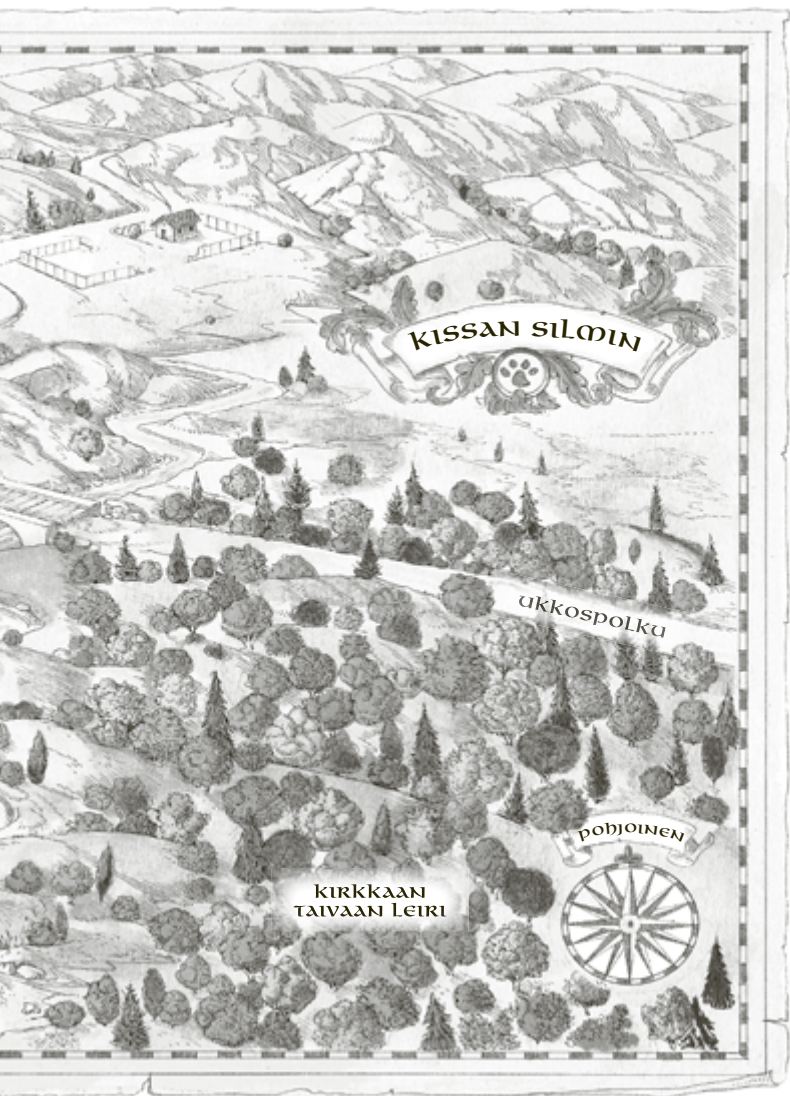
ukkospolku

PITKÄN VARJON
LEIRI

neljä puuta

putoukset

joki

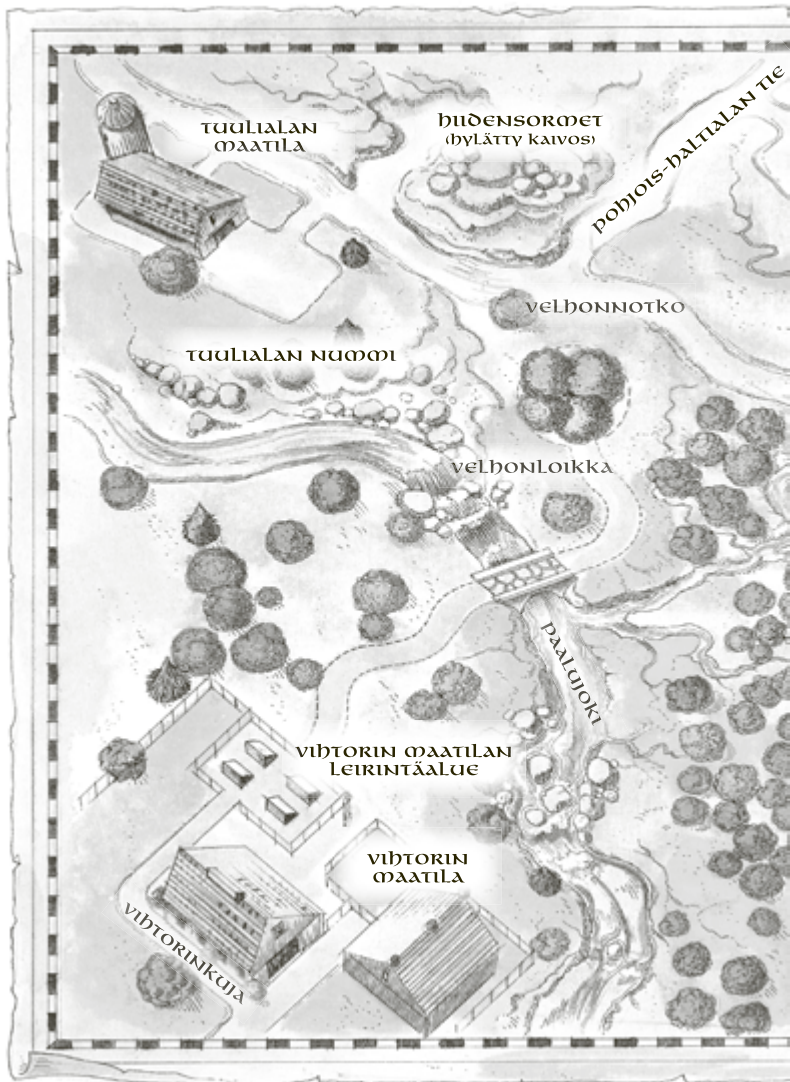

KISSAN SILMIN

okkospolku

pohjoinen

KIRKKAAN
TAIVAAN LEIRI

pohjois-
háltialan
kaatopaikka

KAKSIJALAN SILMIN

TUULIALANTIE

VALKOKAURIIN
METSÄ

POHJOINEN

ESINÄYTÖS

KYLMÄ VALO VÄREILI himmeästi lattialla luolassa, joka oli niin iso että sen katto katosi varjoihin. Sen suuaukon edessä kohisi loputon vesiverho, jonka ääni kaikui kallioista.

Luolan peräseinustalla kyyhötti raihmainen valkoinen kissanaaras, jolla oli ikäisekseen kirkkaat ja viisaat vihreät silmät. Hän kuljetti katsettaan yli laihojen kissojen jotka kiertelivät levottomasti hohtavan vesiputouksen edessä: vanhukset olivat painautuneet kiinni toisiinsa nukkumakuopissa; pennut miukuivat vimmatusti vaatiessaan ruokaa nääntyneiltä emoiltaan.

»Emme voi jatkaa näin», vanha naaras kuiskasi itsekseen.

Muutaman hännänmitan päässä oli pentuja nahistelemassa kotkanraadosta. Siitä oli revitty lihat edellispäivänä heti sen jälkeen kun heidän emonsa olivat pyydystäneet sen. Iso kellanpunainen kollipentu tyrkkäsi pienemmän raidallisen naaraan syrjemmälle kaluamansa luun luota.

»Minä *tarvitsen* tämän!» iso pentu kajautti.

Raidallinen ponkaisi ylös ja näykkäisi kellanpunaista hännänpäätä. »Me *kaikki* tarvitaan sitä, senkin kirpunaivo!» hän tiuskaisi kun kellanpunainen kolli ulahti.

Harmaavalkoinen vanha naaras, jonka turkin läpi piirtyi joka ainut kylkiluu, hoiperteli pentujen luo ja nappasi luun pois.

»Hei!» kellanpunainen kimpaantui.

Vanhus mulkoili häntä. »Minä olen pyydystänyt riistaa vuodenaika vuodenaajan perästä», hän ärisi. »Enkö sinun mielestäsi ansaitse yhtä vaivaista luuta?» Hän kääntyi ja marssi matkoihinsa luu tukevasti hampaissaan.

Kellanpunainen pentu tuijotti hetken hänen peräänsä ja kipitti sitten parkuen emonsa luo, joka loikoi kivellä luolan seinustalla. Lohduttamisen sijaan emo kivahti hänelle jotain ja huiskaisi kiukkuisesti häntäänsä.

Vanha valkoinen naaras oli niin kaukana, ettei kuullut mitään emokissa oli sanonut, mutta huokaisi kuitenkin.

Kaikki ovat tulossa voimiensa ääri rajoille, hän ajatteli.

Hän katseli, miten harmaavalkoinen vanhus tassutti luolan poikki ja pudotti kotkanluun vielä vanhemmalle naaraalle, joka oli kyyryssä nukkumakuopassa nenä etukäpälien päällä. Vanhuksen sumea katse tuijotti luolan kauimmaista seinää.

»Ole hyvä, Utuinen Vesi.» Harmaavalkoinen vanhus työnsi luun lähemmäs käpälällään. »Syö. Vähäistähän tämä on, mutta voi siitä olla hyötyä.»

Utuisen Veden välinpitämätön katse käännähti kohti ystävää ja sitten taas pois. »Ei kiitos, Hopeinen Kuura. Ei ole ollut ruokahalua sen jälkeen kun Katkennut Sulka kuoli.» Hänen äänensä sykähteli surusta. »Hän olisi jäänyt eloon, jos hänelle olisi riittänyt riistaa syötäväksi.» Hän huokaisi. »Nyt minä vain odotan, milloin liityn hänen seuraansa.»

»Utuinen Vesi, ethän sinä voi —»

Valkoisen kissan huomio kääntyi pois vanhusten keskustelusta, kun luolan suulle ilmestyi joukko kissoja lunta turkeistaan ravistellen. Monet kissat ponkaisivat ylös ja juoksivat heitä vastaan.

»Nappasitteko mitään?» yksi huusi hanakasti.

»Niin, missä on saalis?» toinen tivasi.

Tulijoiden johtaja pudisti päätään surullisesti. »Valitan. Ei riittänyt tänne tuotavaksi.»

Toivo haihtui luolassa olevista kissoista kuin usva kirkaassa auringossa. He vilkuilivat toisiinsa ja laahustivat sitten pois päät riipuksissa ja hännillään maata lakaisten.

Valkoinen naaras katseli heitä ja käänsi sitten päätään tajutessaan, että häntä kohti tassutti kissa. Vaikka kollin kuono oli iän harmaannuttama ja kullanuskea raidallinen turkki harva ja epätasainen, hän käveli varmuudella joka kertoi hänen olleen joskus voimakas ja jalo kissa.

»Kuun Sirppi», kolli tervehti, asettui valkoisen naaraan viereen ja kääräisi häntänsä käpälilleen.

Valkoinen naaras päästi vaimean *mrrau*-naurahduksen. »Ei sinun pitäisi kutsua minua sillä nimellä, Leijonan Karjaisu», hän torui. »Olen ollut Terävistä Kivistä Näkijä jo monta vuodenaikaa.»

Kullanuskea raidallinen kolli niiskaisi. »Viis siitä, miten pitkään toiset ovat sanoneet sinua Kivistänäkijäksi. Minulle sinä tulet aina olemaan Kuun Sirppi.»

Kuun Sirppi ei vastannut, ojensi vain häntänsä ja laski sen vanhan ystävänsä lavalle.

»Minä synnyin tässä luolassa», Leijonan Karjaisu jatkoi. »Mutta emoni Ujo Vasa kertoi minulle ajoista ennen kuin tulimme tänne – siitä kun kissat asuivat järven rannalla, puiden siimeksessä.»

Kuun Sirppi huokaisi hiljaa. »Minä olen ainut joka muistaa järven, ja meidän matkamme tänne. Olen kuitenkin elänyt kolme kertaa niin monta kuuta täällä vuorilla kuin elin järvellä, ja nyt sydämessäni kaikaa vesiputouksen päättymätön kohina.» Hän vaikenä, räpäytti silmiään ja kysyi sitten: »Miksi kerrot minulle tästä nyt?»

Leijonan Karjaisu epäroï ennen kuin vastasi. »Nälkä voi tappaa meidät kaikki ennen kuin aurinko taas paistaa, eikä luolassa ole enää tilaa.» Hän ojensi kápäläänsä ja silitti Kuun Sirpin lapaa. »Jotain on tehtävä.»

Kuun Sirpin silmät rävähtivät ammolleen. »Emmehän me voi lähteä vuorilta!» hän huudahti henki salpautuneena. »Närhen Siipi lupasi minulle; hän teki minusta Terävistä Kivistä Näkijän, koska tästä oli määrä tulla kotimme.»

Leijonan Karjaisu katsoi hänen palaviin vihreisiin silmiinsä. »Oletko varma, että Närhen Siipi oli oikeassa?» hän kysyi. »Mistä hän olisi voinut tietää, mitä tulevaisuus tuo tullesaan?»

»Hänen täytyi olla oikeassa», Kuun Sirppi sanoi hiljaa.

Hän palasi mielessään monen vuodenajan taakse nimitysmenoihin, joissa Närhen Siipi oli tehnyt hänestä Terävistä Kivistä Näkijän. Hän värähti kuullessaan taas kollin äänen, josta kuului rakkaus häneen ja suru siitä, että hänen kohtalonsa takia he eivät voisi koskaan olla yhdessä. »Sinun jälkeesi tulee muita, kuiden päästä ja taas kuiden päästä. Valitsee heidät hyvin, kouluta heidät hyvin – usko heidän haltuunsa heimosi tulevaisuus.»

Hän ei takuulla olisi sanonut noin, jos ei olisi tarkoittanut meidän jäävän tänne.

Kuun Sirppi antoi katseensa kulkea muiden kissojen yli: hänen kissojensa, nyt laihojen ja nälkäisten. Hän ravisti päätään surullisesti. Leijonan Karjaisu oli oikeassa: jotain oli tehtävä, jotta he selviäisivät.

Vähitellen hän tajusi, että luolan kylmä valonhämy oli kirkastumassa lämpimäksi kullaksi, aivan kuin aurinko olisi ollut nousemassa vesiverhon takana – mutta hän tiesi, että oli tulossa yö.

Hänen vieressään Leijonan Karjaisu istui tyynenä korviaan pesten, eivätkä muut luolassa olevat kissat panneet merkille yhä hehkuvampaa kullan loimotusta.

Kukaan muu ei näe sitä! Mitä se voi tarkoittaa?

Säkenöivässä valossa Kuun Sirppi muisti, miten hänen ryhtyessään tietäjäksi Närhen Siipi oli sanonut, että esi-isät johdattaisivat häntä päätöksenteossa – että hän joskus näkisi eriskummallisia asioita, jotka merkitsivät enemmän kuin miltä alkuun vaikutti. Hän ei ollut koskaan suoranaisesti ollut tietoinen esi-isistään mutta oli oppinut tarkkailemaan merkkejä.

Kuun Sirpin mielessä risteili mahdollisia merkityksiä kuin hiutaleita lumipyryssä. *Ehkä lämmin sää on tulossa aikaisin. Mutta miten se nyt auttaisi, kun meitä on näin monta?* Sitten hän pohti, mahtoiko aurinko oikeasti paistaa jossakin muualla, jossain missä olisi lämpöä ja riistaa ja suojapaikkoja. *Mutta miten se nyt meitä auttaisi täällä vuorten korkeuksissa?*

Auringonvalo voimistui voimistumistaan, kunnes Kuun Sirppi pystyi tuskin katsomaan säteisiin. Sitten hänen mieleensä juolahti ajatus, joka sai jännityksen hellittämään.

Kenties Leijonan Karjaisu onkin oikeassa, ja ainoastaan osa meistä kuuluu tänne. Kenties joidenkuiden meistä pitäisi taivaltaa kohti paikkaa jossa aurinko nousee ja asettua asumaan kaikkein kirkkaimpaan valoon. Jossain on paikka, jossa he olisivat turvassa ja söisivät kyllikseen, ja jossa olisi tilaa kasvattaa uusia pentusukupolvia.

Paistatellessaan lämpimässä auringossa Kuun Sirppi löysi sisältään tarvitsemansa varmuuden. Jotkut hänen kissoistaan jäisivät, sen verran pieni joukko että vuoret voisivat elättää sen, ja muu heimo taivaltaisi kohti nousevaa aurinkoa etsimään uutta kotia.

Mutta minä en lähde luolasta, hän ajatteli. Elän täällä päivieni iltahämärän, elämänmittaisen matkan päässä sieltä missä synnyin. Ja ehkä sitten... ehkä vain... tapaan taas Närhen Siiven.

LUKU 1

HARMAA SIIPI PONNISTELI lumisessa rinteessä ylös kohti harjannetta, joka pureutui taivaaseen kuin rivi harottavia hampaita. Hän laski kunkin kypälän varovasti jottei olisi rikkonut hankiaista ja uponnut höttöiseen kinokseen. Taivaalta leijaili keveitä hiutaleita, jotka jäivät täpliksi hänen tummanharmaalle turkilleen. Hän paleli niin ettei enää tuntenut polkuanturoitaan, ja hänen vatsansa mourusi nälkää.

En muista milloin oloni olisi viimeksi ollut lämmin tai kyläinen.

Edellisen aurinkoisen vuodenajan aikaan hän oli ollut vielä pentu, leikkinyt pentuetoverinsa Kirkkaan Taivaan kanssa luolan ulkopuolella olevan lammen rannalla. Nyt siitä tuntui olevan jo elinikä. Harmaalla Siivellä oli vain hataria muistikuvia vihreistä lehdistä vuoriston puuntungissä ja kallioille helottavasta auringosta.

Hän pysähtyi maistamaan ilmasta riistantuoksuja ja katseli yli lumen saartamien vuorten, jotka jatkuivat huippu toisensa perään kohti kaukaisuutta. Raskaanharmaa taivas lupasi lisää lunta.

Ilma ei kuitenkaan tuonut saaliin hajua, joten Harmaa Siipi tarpoi eteenpäin. Kirkas Taivas ilmestyi kivikon takaa vaaleanharmaa turkki vain juuri ja juuri hangesta erottuen. Hänen kitansa oli tyhjä, ja Harmaan Siiven huomattessaan hän pyöritteli päätään.

»Ei haisunhäivääkään riistasta missään!» hän huusi. »Jospa me –»

Hänen sanansa katkesivat ylhäältä kuuluvaan rähähdykseen. Hän käänsi katseensa ylös ja näki haukan syöksyvän rinteeseen julmat kynnet kourussa.

Haukan mennessä ohi Kirkas Taivas loikkasi korkealle ilmaan etukäpäliä ojossa. Hänen kyntensä tarttuivat linnun höyheniin ja hän putosi takaisin alas kiskoien linnun mukanaan. Se päästi toisen kirskahduksen tömähdyksensä lumeen siivillään räpistellen.

Harmaa Siipi rynnisti mäkeä ylös lumi käpälistä pölyten. Veljensä luo päästyään hän painoi toisen huitovan siiven molemmilla etukäpäliällään maahan. Haukka mulkoili häntä viha keltaisissa silmissään, ja hänen oli väistettävä karkuun sen huitovia kynsiä.

Kirkas Taivas työnsi päänsä eteen ja upotti hampaansa haukan kurkkuun. Se hytkähti kerran ja valahti veltoksi, ja sen katse sameni nopeasti kun veri valui haavasta ja sotki lumen.

Harmaa Siipi katsahti veljeensä huohottaen. »Tuo oli hyvin napattu!» hän huudahti lämpimän voitonriemun vallassa.

Kirkas Taivas pudisti päätään. »Mutta katso miten laiha se on. Ei näillä vuorilla ole mitään kunnollista syötävää, eikä tänne tulekaan ennen kuin lumi lähtee.»

Hän kyyristyi saaliinsa viereen ja valmistautui ensimmäiseen puraisuun. Harmaa Siipi asettui hänen viereensä vesi kielellä ja ajatteli miten upottaisi hampaansa haukkaan.

Sitten hän kuitenkin muisti luolassa olevat nälkiintyneet kissat, jotka nahistelivat rippeistä. »Meidän pitäisi viedä tämä saalis muille», hän maukui. »He tarvitsevat sitä saadakseen voimia saalistukseensa.»

»Mekin tarvitsemme voimia», Kirkas Taivas mumisi reipien haukan lihasta suupalan.

»Kyllä me pärjäämme.» Harmaa Siipi tökkäsi häntä kylkeen. »Olemme heimon parhaat saalistajat. Mikään ei pääse meiltä karkuun, kun saalistamme yhdessä. Pystymme saamaan jotakin muuta helpommin kuin toiset.»

Kirkas Taivas pyöritteli silmiään nieleskellessään. »Miksi sinun pitää aina olla niin epäitsekäs?» hän nurisi. »No olkoon, mennään.»

Yhdessä kissat vetivät haukan mäkeä alas ja kapean rotkon pohjalla olevien järkäleiden yli ja saapuvat sille lammelle, johon vesiputous jylisi. Vaikka lintu ei ollut painava, sitä oli hankala käsitellä. Sen lerppuvat siivet ja kynnet tarttuivat jokaiseen piilevään kiveen ja lumeen hautautuneeseen piikkipensaaseen.

»Meidän ei tarvitsisi tehdä tätä jos olisit suostunut siihen että syömme sen», Kirkas Taivas mutisi keplotellessaan haukkaa vaivalloisesti pitkin vesiputouksen taakse johtavaa polkua. »Toivottavasti toiset arvostavat tätä.»

Kirkas Taivas purnaa, Harmaa Siipi ajatteli, mutta tietää että tämä on oikein.

Kun veljekset palasivat luolaan, heitä tervehdittiin yllättynein ulvaisuin. Monet kissat juoksivat heitä vastaan ja kerääntyivät heidän ympärilleen töllistelemään saalista.

Kilpikonnan Häntä loikki Harmaan Siiven luo. »Se on *valtava!*» hän huudahti vihreät silmät loistaen. »Uskomatonta, että toitte sen tänne meille.»

Harmaa Siipi nyökkäsi hiukan kiusaantuneena naaraan innokkuudesta. »Ei se kaikkia kissoja ruoki», hän naukui.

Harmaavalkoinen kolli Särkynyt Jää raivasi tiensä joukon eteen. »Ketkä ovat lähdössä saalistamaan?» hän kysyi. »Niiden pitäisi syödä ensimmäiseksi.»

Kissojen joukosta kuului supinaa, jonka katkaisi kimakka voihkaisu: »Mutta kun minulla on *nälkä!* Miksen minä voi saada vähän? Voisin mennä ulos saalistamaan.»

Harmaa Siipi tunnisti sen nuoremman veljensä Rosoisen Huipun ääneksi. Heidän emonsa Hiljainen Sade tassutti paikalle ja patisteli pennun hellästi takaisin kohti nukkuma-kuoppia. »Olet liian nuori saalistamaan», hän sanoi hiljaa. »Ja jos vanhemmat kissat eivät syö, ei ole riistaa kenellekään.»

»Epäreilua!» Rosoinen Huippu mutisi kun emo talutti hänet pois.

Samaan aikaan saalistajat, Särkynyt Jää ja Kilpikonna Häntä mukaan lukien, asettuivat jonoon haukanruhon viereen. Jokainen otti haukkauksen ja astui sitten taemmas päästääkseen seuraavan vuoroon. Kun kierros oli tehty ja kissat lähtivät peräkanaa ulos pitkin vesiputouksen takaista polkua, lihaa oli jäljellä hyvin vähän.

Kirkas Taivas, joka katseli Harmaan Siiven vierellä, päästi ärtyneen tuhahtuksen. »Minä edelleen toivon, että *me* olisimme voineet syödä tuon.»

Hiljaa mielessään Harmaa Siipi oli asiasta samaa mieltä, mutta hän tiesi ettei olisi mitään järkeä valittaa. *Ruoka ei riitä. Kaikki ovat heikkoja, nälissään – roikkuvat vain elämän syrjässä kiinni odottaessaan auringon paluuta.*

Hänen takaansa kuului kypälien tepsutusta; hän vilkaisi taakseen ja näki Valoisan Virran hölkyttävän Kirkkaan Taivaan luo. »Nappasitko oikeasti tuon valtavan haukan aivan itse?»

Kirkas Taivas epäröi paistatellen kauniin raidallisen naaraan ihasteltavana. Harmaa Siipi päästi merkitsevän kehäyksen.

»En», Kirkas Taivas myönsi. »Harmaa Siipi auttoi.»

Valoisa Virta nyökkäsi Harmaalle Siivelle, mutta hänen katseensa kääntyi heti taas takaisin Kirkkaaseen Taivaaseen. Harmaa Siipi peräännytti muutaman askelen jättääkseen heidät kahden kesken.

»Hyvän näköinen pari.» Harmaan Siiven vierestä kuului ääni, ja hän kääntyi ja näki Hopeisen Kuuran. »Lämpimimmän kuun aikana tulee vielä pentuja», vanhus jatkoi.

Harmaa Siipi nyökkäsi. Puolella silmälläkin näki, miten hyvissä väleissä hänen veljensä ja Valoisa Virta olivat, kun he seisovivat päät vierekkäin ja puhelivat hiljaa.

»Useitakin pentueita ehkä», Hopeinen Kuura jatkoi ja tökkäsi Harmaata Siipeä. »Tuo Kilpikonnan Häntä on totta vieköön aika nätti kissa.»

Harmaata Siipeä alkoi kuumottaa kiusallisesti korvista hännänpäähän. Hän ei tiennyt yhtään, mitä sanoa, ja oli hyvillään kun näki Kivistänäkijän lähestyvän. Tietäjä pujotteli kissojensa välitse ja pysähteli puhumaan jokaiselle. Vaikka hänen kypälänsä olivatkin korkean iän takia huterat, Harmaa Siipi näki syvällisen viisauden hänen vihreissä silmissään ja siinä, miten hän piti huolta jokaisesta heimonsa jäsenestä.

»Haukkaa on vielä vähän jäljellä», Harmaa Siipi kuuli hänen sanovan hiljaa Valkealle Jänikselle, joka oli pitkällään nukkumakuopassa ja pesi vatsaansa. »Sinun pitäisi syödä jotakin.»

Valkea Jänis keskeytti kielenvetonsa. »Minä jätän ruoat nuoremille», hän vastasi. »He tarvitsevat voimia saalistukseen.»

Kivistänäkijä kumartui koskettamaan vanhuksen korvaa nenällään. »Sinä olet ansainnut ruokasi jo moneen kertaan.»

»Kenties vuoret ovat ruokkineet meitä jo tarpeeksi kauan.» Sen sanoi Leijonan Karjaisu, joka istui hännänmitan päässä.

Kivistänäkijä vilkaisi häneen nopeasti ja merkitsevästi.

Mitä tuo nyt oikein tarkoitti? Harmaa Siipi ihmetteli.

Hiljainen Sade keskeytti hänen ajatuksensa tulemalla hänen viereensä istumaan. »Oletko syönyt mitään?» emo kysyi.

Emme puhu mistään muusta kuin ruoasta. Tai sen puutteesta. Harmaa Siipi yritti pysytellä kärsivällisenä ja vastasi: »Otan jotain ennen kuin lähden taas ulos.»

Hänen helpotuksekseni emo ei ryhtynyt jankuttamaan. »Hienosti tehty, kun nappasit sen haukan», Hiljainen Sade maukui.

»En minä yksin sitä saanut», Harmaa Siipi sanoi. »Kirkas Taivas teki ihan ällistyttävän loikan pudottaakseen sen.»

»Hienosti tehty teiltä molemmilta», Hiljainen Sade keh-räsi. Hän kääntyi katsomaan nuoria pentujaan, jotka peu-hasivat yhdessä lähistöllä. »Kunpa Rosoisesta Huipusta ja Räpyttävästä Linnusta tulisi yhtä taitavia sitten kun he ovat tarpeeksi vanhoja saalistamaan.»

Juuri silloin Rosoinen Huippu vetäisi sisareltaan tassut alta. Räpyttävä Lintu kaatui voihkaisten ja löi päänsä kiveen. Sen sijaan että olisi noussut pystyyn hän jäikin makaamaan liikkumatta ja vikisemään.

»Sinä olet tyhmeliini!» Rosoinen Huippu hihkaisi.

Kun Hiljainen Sade tassutti antamaan tyttärelleen lohdut-tavan nuolaisun, Harmaa Siipi pani merkille miten pieneltä ja hauraalta Räpyttävä Lintu näytti. Pää vaikutti liian isolta vartaloon nähden, ja kun hän kömpi tassuilleen, hänen jal-kansa tärisivät. Rosoinen Huippu kuitenkin oli voimakas ja lihaksikas ja hänen raidallinen turkkinsa oli tuuhea ja terve.

Sillä aikaa kun Hiljainen Sade piti huolta Räpyttävästä Linnusta, Rosoinen Huippu kipitti Harmaan Siiven luo. »Kerro siitä haukasta», hän kinusi. »Miten te saitte sen? Minä osaisin ihan varmana napata haukan jos vain saisin lähteä ulos tästä typerästä luolasta!»

Harmaa Siipi kehräsi innoissaan. »Olisit nähnyt, miten Kirkas Taivas loikkasi —»

Harmaan Siiven tarina katkesi kovaääniseen ulvaisuun. »Kaikki kissat vaiti! Kivistänäkijä aikoo puhua!»

Ilmoituksen antaja oli Varjoisa Sammal, mustavalkoinen kolli joka oli yksi heimon voimakkaimmista ja arvostetuim-

mista kissoista. Hän seiso i kivenjärkeleellä luolan perällä Kivistänäkiä vierellään. Vanhus näytti hänen mahtavan ole muksensa rinnalla entistäkin heiveröisemmältä.

Tunkiessaan järkäleen ympärille kerääntyneen kissajoukon läpi Harmaa Siipi kuuli toisten uteliaan supinan.

»Ehkä Kivistänäkiä aikoo nimittää Varjoisan Sammalen seuraajakseen», Hopeinen Kuura arvasi.

»Hänen olisi aika nimittää joku», Valkea Jänis sanoi. »Sitähän me kaikki olemme jo monta kuuta odottaneet.»

Harmaa Siipi löysi istumapaikan läheltä Kirkasta Taivasta ja Valoisaa Virtaa ja nosti katseensa Kivistänäkiään ja Varjoisaan Sammaleen. Kivistänäkiä nousi käpälilleen ja antoi katseensa kiertää heimoaan kunnes supina vaimeni hiljaisuudeksi.

»Olen kiitollinen teille kaikille, kun olette ponnistelleet niin ankarasti selviytymisemme hyväksi», hän aloitti niin vaimealla äänellä, että se hädin tuskin kuului vesiputouksen äänen yli. »Olen ylpeä kun saan olla tietäjänne, mutta minun on hyväksyttävä se, että minäkään en pysty järjestämään kaikkea. Tilanahtaus ja ruokapula eivät ole minun vallassani.»

»Ei se ole sinun vikasi!» Hopeinen Kuura huusi. »Älä anna periksi!»

Kivistänäkiä otti vanhuksen kannustuksen vastaan nyökäyksellä. »Kotimme ei elätä meitä kaikkia», hän jatkoi. »Osalle meistä on kuitenkin toinen paikka, joka on aurinkoinen ja lämmin ja täynnä riistaa kaikkina vuodenaikoina. Olen nähnyt sen... unissani.»

Hänen ilmoitustaan seurasi syvä hiljaisuus. Harmaa Siipi ei tajunnut alkuunkaan, mitä tietäjä oli juuri sanonut. *Unissa? Mitä järkeä siinä on? Minä tapoin unessani valtavan kotkan ja söin sen yksin, mutta kun heräsin, olin edelleen nälkäinen!*

Hän huomasi että Leijonan Karjaisu kuunteli Kivistänäkiää suoraryhtisenä ja silmät pyöreinä.

**»Jossain tuolla on uusi kotimme,
aivan niin kuin Kivistänäkijä lupasi.
Ja me löydämme sen!«**

Lukemattomien kuiden ajan villien kissojen heimo on elänyt rauhaisasti syrjäisessä vuoristossa. Saalista on kuitenkin niukasti ja olot ovat ankarat. Kun heimon tietäjä näkee näyn nousevasta auringosta, joukko nuoria kissoja lähtee etsimään onneaan – maata, jossa on ylenpalttisesti saalista, vettä ja suojaa. Kissasiirtolaisilla on kuitenkin edessään suuria vaaroja: vastaan tulee erakoita ja hurjia kulkukissoja, jotka kaikki kamppailevat metsästysmaista ja vallasta. Missä on auringon polun pää?

Klaanien synty -saaga kertoo siitä, miten soturikissojen klaanit saivat alkunsa. *Auringon polku* on saagan ensimmäinen osa.

9 789510 496596

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49659-6

Kannen kuva: Owen Richardson